

første at gøre den Bemærkning, at under den Nedgangsperiode, som vi staar overfor, er Forbrugsafgifterne underlagte de samme Bevægelser med Hensyn til Nedgang som de direkte Skatter; jeg tror derfor ikke, de vil være mere sikre at ty til. Lad mig dernæst sige, at vor Toldlov er af den Beskaffenhed, at højst forskelligartede Varer er inde under samme Position; en procentvis Forhøjelse af en Række Positioner vil derfor, forekommer det mig, vise sig højst irrational og utilraadelig. At man til sin Tid, naar Forslag om en Revision foreligger, fra Venstres Side vil hilse med Tilfredshed i saa stor Udstrækning som muligt at gaa til Værditold, er en Sag for sig; der har, synes det mig, i den senere Tid vist sig at være Stemning herfor i Kredse, hvor man ikke tidligere har kunnet vente Tilslutning. Dette giver Haab om, at vi kan naa til Enighed, naar Tidspunktet kommer, men det skal jeg, som sagt, ikke komme ind paa ved denne Lejlighed.

Forinden jeg forlader Skattebeløbene paa Statsregnskabet og Finanslovsforslaget, vil jeg gøre endnu en Bemærkning om en enkelt Post, ikke fordi den i sig selv er svimlende stor, men fordi den synes mig efter sin Beskaffenhed at betegne et meget stort Forbrug. Jeg tænker paa de 25 Mill. Kr., der staar opførte paa Cigar- og Cigaret-skattens Konto. Da ogsaa jeg yder mit Bidrag gennem denne Skat, kan man ikke sige, jeg taler som den blinde om Farverne; men at det synes mig dog, at Skatten umuligt vilde kunne naa op til et saa svimlende Beløb, hvis man indskrænkede sig til at ryge i sin Fritid. Jeg er endogsaa tilbøjelig til at tro, at der maa være en Del Mennesker, som er udstyret med Cigarer eller Cigaretter fra Morgen til Aften. Hvad om nu disse Mennesker i deres egen velforstaaede Interesse, under Hensyn til deres Sundhed og under Hensyn til, hvad der tager sig ud — unge Mennesker i vor Tid er jo ikke helt uden Forstaaelse af, hvad der tager sig ud — indskrænkede sig til et Par Cigarer og lidt flere Cigaretter om Dagen! Jeg føler mig overbevist om, at naar Aaret var omme, vilde det give sig kendeligt Udslag, og hvis man gik det Skridt videre, at man satte Beløbet i Sparekassen, vilde der sikkert herigennem være tilvejebragt et meget væsentligt Bidrag til de vedkommendes eget Hjem og Erhverv, være sig i Byen eller paa Landet. Jeg beder undskyldte, at dette store Tal har affødt denne Bemærkning.

Den højtærede Finansminister pegede i Slutningen af den Tale, hvormed han forelagde Finansloven, paa de gamle Husraad:

Sparsommelighed, regelmæssigt, mere intensivt Arbejde, Indskrænkning af Forbruget og Forøgelse af Eksporten. Med Hensyn til det sidste saa Ministeren med Tillidsfuldhed hen til Landbruget. Jeg maa med Hensyn til Landbruget gøre den Bemærkning, at det hører ikke til de Erhverv, der har høstet størst Fordel af Krigsfor-tjenesten; der er andre Erhverv, som kan notere en langt voldsommere Stigning i deres Indtægter. Paa den anden Side er det ogsaa min Opfattelse, at dette Erhverv heller ikke først og voldsomst vil blive ramt af Nedgangen, naar den kommer. Det er derfor med Rette, den højtærede Finansminister betragter dette Erhverv som et mere stabilt Erhverv. Naar den højtærede Minister i denne Forbindelse ser hen til Landbruget, tænker han vel ogsaa paa dets Skatteevne; jeg vil dog her bringe i Erindring Forhold, som ogsaa i det kommende Aar vil øve Indflydelse paa Landbrugets Skatteydelse, det er de betydeligt øgede Arbejdsudgifter og de betydeligt øgede Skatter. Ogsaa disse Forhold vil komme til at præge vore Skattelister, saa at maaske ogsaa dette Erhverv kan berede nogle Skuffelser.

Hvad Sparsommeligheden angaar, maa jeg sige, at Formuebeskatningen har naaet en saadan Højde, at den ogsaa angriber Sparsommeligheden; men ellers skal jeg om dette kendte Tema kun sige, at det er ikke nok at henvise til de andre, og det er heller ikke nok for Statskassen. Jeg forstod ogsaa Finansministeren saaledes, at han har Blikket aabent for, at ogsaa Statskassen maa indskrænke sig og indrette sine Udgifter efter, hvad de normale Indtægter kan afkaste. Naar jeg har fremdraget denne Finansministerens Udtalelse, maa jeg ogsaa bringe i Erindring en Udtalelse, som ved en tidligere Lejlighed, vistnok i Februar 1919, faldt fra Finansministerens For-gænger, Dr. Brandes, idet denne ved Frem-sættelsen af et Laaneforslag sagde i dette Ting, at Laanevejen var spærret, Skatte-skruen kunde ikke virke længere, og tilbage var derfor kun dette: at indrette sine Udgifter efter, hvad Indtægterne kunde bære. Den daværende Finansminister til-føjede for Resten ved den Lejlighed den Bemærkning, der slet ikke synes mig ueffen, at naar Vælgerne kaldte, sprang Rigs-dagsmændene og med dem Millionerne. Det maa være anderledes i Fremtiden, selv overfor i og for sig vigtige og nødvendige Reforme maa vi spørge om, hvor Pengene skal komme fra.

Naar jeg her nævner saavel den nu-